

Caribisch verhaal deel 3

Alice reed weg van het huis in de knoek, zoals de bebossing hier genoemd werd. Jairo had haar niet veel informatie gegeven. Hij was een paar dagen weg geweest, bij een vriendin op het eiland en toen hij terug kwam waren er spullen weg.

Eén van zijn honden had een wond op zijn hoofd, alsof hij met iets was geslagen. De man was nog steeds woest en zou de daders het liefste in de oostkust met hun hoofd op de rotsen te pletter laten slaan, had hij gezegd.

De oostkust, daar was ze een keer naartoe gereden op een van haar trips. Het water sloeg er wild tegen de rotsen. Er waren waaghalzen die er zelfs gingen duiken. Ze moest denken aan haar enige ervaring met duiken, hoe ze onder water totaal in paniek was geraakt en de instructeur, die duidelijk geïrriteerd was door de onderbreking, met haar naar boven ging en haar naar de kant bracht. Iedereen ging er van uit dat je betoverd werd door de onderwaterwereld maar zij werd er panisch van, kon niet meer ademen.

Net als in grotten overigens, daar kwam dat beklemmende gevoel ook altijd als een ijzeren hand op haar hart en longen. Ze moest dan snel weer naar buiten anders was ze bang om te stikken. Ze hield het maar bij snorkelen hier op het eiland, dat was mooi genoeg.

Alice reed langs de kitesurfschool en stopte even om naar de kitters te kijken. Het was ongelooflijk wat ze allemaal deden op die plank: ze lieten zich door de wind optillen, maakten draaien in de lucht, bleven er hangen en kwamen dan weer neer, om zich vervolgens weer door de wind te laten optrekken en verder te glijden over het water.

“Prachtig hè” hoorde ze een stem naast zich. Ze keek opzij. Ze herkende het gezicht, het was de vriend van het duikmeisje.. hoe heette hij ook alweer?

“Ik ben Tom” zei hij. Oja dat was het. Ze stak haar hand uit.

“Alice” zei ze en samen keken ze naar de surfers. Eentje hing al secondelang in de lucht, draaide en kwam naar beneden voor de landing in de zee.

Van rechts hoorde ze het geluid van een motor, het werd steeds harder. Ze draaide haar hoofd opzij en zag een waterscooter aankomen. Hij ging hard en was dicht bij de kust, veel te dichtbij. De jongen naast haar, Tom, begon te schreeuwen. “Ga weg daar!” en andere mensen op het strand begonnen te gebaren naar de twee jongens op de waterscooter. De kitesurfer was net geland op het wateroppervlak toen de waterscooter rakelings langs hem heen scheurde en hem schampte. Hij viel op zijn kant en bleef een tijdje in het water dobberen. De jongens op de waterscooter gingen er vandoor. Ze waren blank, eentje had een rood sjaaltje om zijn nek, dat achter hem aan wapperde. Een speedboot scheurde naar de surfer toe en trok hem aan boord.

Alice stond als versteend aan de kant.

“Politie, bel de politie!” riep iemand en dat bracht haar terug in de realiteit.

“Ik ben van de recherche” riep ze en ze pakte haar telefoon, ze belde het kantoor en gaf door wat er wat gebeurd. Ze zouden een politieauto en een ambulance sturen. Ondertussen werd de kitesurfer naar de kant gebracht en werd zijn kite naar beneden gehaald.

Alice liep snel naar hem toe.

“Ik heb eerste hulp” zei ze en knielde bij de jongen neer. Hij ademde zwaar.

“Kan je me horen?” zei ze.

“Ja” klonk het heel zacht uit zijn mond. Er liep ene straaltje bloed van zijn hoofd, Alice controleerde het.

“Je hebt een hoofdwond, ben je nog ergens geraakt?”

“Nee” zei hij zacht en toen fluisterde hij iets. Alice boog voorover naar zijn mond.

“Wat zeg je?” vroeg ze.

“Ze wilden me pakken, omdat ik niet mee wou doen, met die stomme duik van ze” fluisterde hij.

“Wie wilden je pakken?” vroeg Alice maar de jongen zei niets meer, hij keek opzij. Zijn pupillen waren ineens groot en er was angst in zijn ogen.

Ze keek opzij en zag de duikinstructeur die ze op het terras had gezien, Michael. Hij keek met samengeknepen ogen naar de jongen die op het zand lag.

“Ik neem het wel over, hij is mijn leerling” zei hij tegen Alice.

“Dat dacht ik niet meneer, deze jongen is gewond, ik blijf bij hem tot de mijn collega’s van de politie en de ambulance hier zijn”. De man deed een stap in haar richting, zijn spieren stonden gespannen.

“Wilt u mijn badge zien?” vroeg Alice. Ze droeg hem nooit op haar kleren omdat dat de mensen soms teveel intimideerde maar hij zat wel in haar tas. Michael en zij keken elkaar even strak aan, toen schudde hij zijn hoofd en liep weg. Snel draaide ze haar hoofd naar de jongen. Zijn ogen waren gesloten. Zacht schudde ze aan zijn schouders.

“Shit!” riep ze uit. Net op dat moment draaide de ambulance met gierende remmen de inrit naar het strand op.

“Snel!” riep ze, “hij is buiten westen!” De ambulancemensen hielpen de jongen de wagen in.

“Een lichte hersenschudding misschien en een shock, maar geen ernstig letsel zo te zien” zei de Antilliaanse broeder geruststellend naar haar. Ze knikte. Ze keek de auto na. Toen liep ze resoluut op Michael af, die bij een groepje mensen stond te praten.

“Kan ik u even spreken?”

De man keek haar vorsend aan.

“Waarover?” vroeg hij.

“Dat wil ik liever even met u alleen bespreken” zei Alice en ze liep al weg van het groepje. De man liep zuchtend achter haar aan.

“Ik ben Alice Wonderboom, recherche. Weet u wat er zojuist gebeurd is?” stak Alice van wal. De man stelde zich niet aan haar voor maar keek in plaats daarvan naar het water.

“Tja, een stom ongeluk zou ik zeggen, die lui met die waterscooters zijn wel vaker onvoorzichtig hè”. Hij bleef naar het water kijken, alsof hij het nog eens in zijn hoofd zag gebeuren.

“U denkt niet dat er opzet in het spel was?” De ogen van Michael gingen in een flits naar haar, ze zag even woede en verbijstering.

“Opzet, hoezo? Wie zou hem nou iets willen doen?” vroeg hij met een harde stem, terwijl zijn ogen nog steeds vuur schoten.

“Gewoon een routinevraag” zei Alice. Het was haar taak niet om mensen over het ongeval

te ondervragen, ze kon er vreselijk voor op haar lazer krijgen, maar de opmerking van de jongen zat haar dwars. Deze Michael ging haar niets vertellen, dat was zeker.

“Bedankt voor uw tijd, als we nog vragen hebben neemt een van mijn collega’s contact met u op” zei ze en stak hem een hand toe. Zonder hem aan te nemen liep hij weg, ze hoorde hem mompelen:

“Ik kan niet wachten”.

Alice bleef even staan kijken op het strand, waar alweer andere kitesurfers de plek van de neergemaakte jongen hadden ingenomen. Ze besloot om een stuk langs het strand te lopen. Er stond een vervallen hutje aan de kant, uit nieuwsgierigheid liep ze erop af. Ze keek naar binnen: een bankje, een emmer, wat plastic zeil. Vast een plek van vissers. Ze schrok op van het geluid van stemmen, boze stemmen. Twee mannenstemmen. Instinctief dook ze bij de zijmuur van het huisje omlaag, ze liepen aan de achterkant.

Eén van de stemmen leek tegen iemand anders te praten, waarschijnlijk in een telefoon en de andere bemoeide zich ermee.

“Hoezo man krijgen we ons geld niet meteen? We hebben toch gedaan wat je vroeg? Hoe hadden we hem dan moeten raken, hij moest toch niet dood? We willen ons geld zoals ons was afgesproken, vanavond!”

“Coño!” hoorde Alice hem uitspugen en de andere zei: “ja het is een klootzak, hij houdt zich nooit aan zijn afspraken”.

“Als hij zich hier niet aan houdt zullen we hem mores leren en zijn vieze zaakjes aan het licht brengen” zei de eerste stem weer. Alice hield haar adem in, ze kwamen steeds dichterbij. Ze kreeg kramp in haar kuit omdat ze op haar hurken zat en ze strekte haar been even.

Een takje dat onder haar voet lag knapte.

“Shit wat is dat?!” hoorde ze de stem van de jongen die aan de telefoon was uitroepen.